

12
911

ქართული
ბიბლიოთეკა

ნაკადული სასაზღვრო
შურნალი.

035060.
№ 12

1911

საქართველოს
საბჭოთაო ბიბლიოთეკის

შინაარსი:

I—არავის-კი არ უთხრა...—სურათი	1
II—თინა, —ლექსი, გ. ქუჩიშვილისა.	3
III—ხუტა ჭყონი, -ს. ღაღანიას	5
IV—ბიკო გოგია, —(დასასრული)—ირ. ევდოშვილისა	11
V—ეკიმი, —(ფრანგულიდან გადმოკეთებული ერთ-მოქმედუ- ბიანი ჰიეს), —მარამ იასსელიანისა.	16
VI—ფრინველებმა მელას კუდით ქვა ასროლინეს, —თარ- გმანი ფლ. ჭრეკაშვილისა	23
VII—რებუსი და აღსნა	24

საქართველოს
საბჭოთაო
საბჭოთაო

წელიწადი 80 VII.

№ 12

036060 1911 წ.

არავის-კი არ უთხრა...

შინაარსი:

I—არავის-კი არ უთხრა...—სურათი	1
II—თინა,—ლექსი, გ. ქუჩიშვილისა.	3
III—ხუტა ჭყონი, ს. ღაღანიას	5
IV—ბიჭო გოგია,—(დასასრული)—ირ. კვდოშვილისა	11
V—ეჭიმი,—(ფრანგულიდან გადმოკეთებული ერთ-მოქმედუ- ბიანი ზეის),—მარიამ იოსელიანისა.	16
VI—ფრინველებმა მელას კუდით ქვა აკრეფანეს,—თარ- გმანი იფ. ჭრეჭაშვილისა	23
VII—რებუსი და აღსნა	24

თ ი ნ ა.

საოცნებო ტურფა ბაღში
წიგნით ხელში იჯდა თინა;
ნაკადულის
ხმის
წკანწკარნი
ეურს ესმოდა ვით ნანინა.

გალობდა
და
კითხულობდა,—
ტიტინებდა,
ლიკლიკებდა—
და მურცხალი
ცქვიტი, ძალი
მას უძღვრდა,
ჭიკჭიკებდა.

გაკვეთილებს
იხეზირებს
ზაწაწინა
ჩვენს თინა,
მაგრამ რაღაც მოაკონდა
მოიწუნა...
მიიძინა.

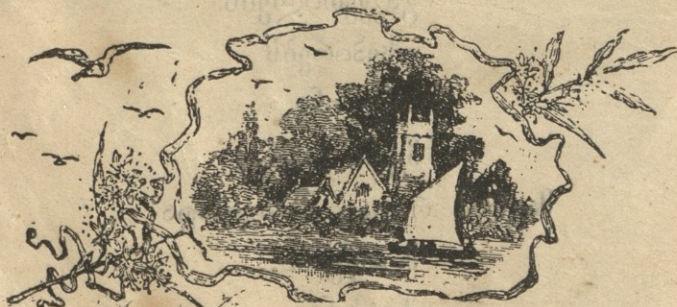
როს ბუღბული სააღერსოდ
რუის ზირას ვარდს უსტვენდა,
ამ დროს თურმე გოგოცუნა
ოცნებებით სადღაც ჰფორენდა.

ნეტარების სიზმარის ფრთებს
გაეტაცნათ ჩვენი თინა
და ენასა მშობლიური
კარ-შიდაძო, სოფლის ბინა.

იქ ეველანი შეჭნაროდენს;
მასაც ტბილად მოელხინა;
გულს იკრავდა, ეხვეოდა
საუვარელი დედა ნინა.

აგერ, თებროს შორიდანვე
თვალი მოჰკრა, დაუსტვინა,
და შესძახა: თებრო! თებრო!!
...გაეღვიძა... გაეცინა...

გ. ქუჩიშვილი.

ხუტა ჭყონი¹⁾.

(სამეგრელოში გაგონილი ამბავი.)

კვე სადამოს ბინდს დაეკრა და ჩამავალი მსე, თითქოს ამ მშვენიერ ქვეყნის მოძორება ემსელებო, ცის კიდურიდან ემბაკურად იჭვრიტებოდა და თავის

ოქროსფერ სსივებს უსვად აფრქვევდა მოპირდაპირე მთის მწვერვალებს. ქვეყანასე სიჩუმე შეარდებოდა და ამ სიჩუმეში მდინარე სობის²⁾ წყლის მუილი თან-და-თან ძლიერდებოდა.

1) ხუტას მუხა.
2) მდინარეა სამეგრელოში.

მსემ უკანასკნელი სსივი შეათამაშა, როდესაც სხეულს
 გრძელ-ტარზ წალდ ამოღლიავებულმა, შეაბიჯა უტეს ტეეში.
 დღისითაც გულჩახვეულ და ჩანსელებულ ტეეში უკვე იმდენად
 ბნელადა, რომ სუტას დამის სიბნელეს შეჩვეულ თვალებითაც
 კი უძნელდებოდა ბილიკის გარჩევა.

შორს, ტეის სიღრმეში კიდევ გამოეჩნაურა თავის უსია-
 მოვნო ღმუილით „ტუჩ-მოკლე და კუდა-გძელი“ ძველი და-
 მის წვედიადს; ამ ხმას სხვა ამხანაგებიც აჭყენენ და ტეეში
 გაისმა ძველების სწოვის ღმუილი, რომელიც ეოველს სულ-
 დგმულს შიშის წარსა სცემს. სუტასაც ჟრუანტელმა დაუარა
 ტანში, მაგრამ გადაიწერა ზირჯვარი და განაგრძო თავისი
 გზა. კარგა ხანი იარა სუტამ, მაგრამ ტეეს ჯერ კიდევ და-
 სასრული არ უჩანდა. ღმუილი თან-და-თან ახლოვდებოდა და
 ბილიკის ნახირად რამდენჯერმე ძველის ხარბმა თვალებმაც გა-
 იბრიალეს. სისხლის მოუვარე მსეცებმა იგრძნეს ადამიანის სი-
 ახლოვე და მის გარშემო სწრაფად იკრებებოდნენ. განსაცდუ-
 ლი თან-და-თან ახლოვდებოდა. სუტამ ისევ სიფრთხილე არ-
 ჩია: მოიქნია რაც ძალი და ღონე ჭქონდა თავისი გრძელ-
 ტარზ წალდი, ღრმად ჩაარჭო გზის ზირადვე მდგარ ერთ უხარ-
 მასარ მუხაში, ავიდა მის შემწეობით უახლოეს ტოტამდის და
 აფოფსდა სესე. ამოარჩია ერთი დიდი ტოტი და მოიკაღათა
 შედა. თან ეაბაღასი შემოიჭირა წელსედ და სესე მიიკრა
 თავი, რომ ვინიცობა ჩასმინებოდა, მირს არ ჩამოვარდნი-
 ლიყო.

დამშვიდდა თუ არა სუტა, მოიხსნა ქამარში გაკეთებული
 გძელი ქისა, თამბაქოთი საუსე, გასტენა თავისი ჩიბუსი, და-
 ადვა შედ მოკიდებული აბედი, გაასწორა ცერით და არსეინად
 დაიწყო წევა.

ამსობაში მკლებმა უკვე მიიკვლიეს სუტას თავზე და
 და მოელი სწოვა ღბუილითა და წკბუტუნით მუხას კარს უტ-
 რიალებდა. რაც უფრო მიუწდომელი იყო მათთვის მათი სა-
 კბილო, მით მად უფრო და უფრო უძლიერდებოდათ და, მი-
 მშილით გახელებულებს, მკვარი კბილები საჭმლისთვის უკაწ-
 კაწებდათ.

0-11-111111

უცებ სუტამ იგრძნო სვეიდან რაღაც ცაცუნნი... აიხედა

მალა და უსიამოვნო ქრუანტელმა დაურბინა ტანში: ^{ქრუანტელი} ^{დაურბინა} ^{ტანში} ^{კიდევ} ^{სხვა} ^{სხედ} ცოტა სევით წინაღვე აბობლებულიყო ერთი ვეებერთელა დათვი; სუტა უნებურად შეიმძებნა და ანგარიშ-მიუცემლად სული მოაულო თავის წაღდს; მაგრამ გაცემულმა ისევ სული უძვა იარაღს: დათვა თათი ტუჩებსე მიიღვა და ძერე იქით-აქეთ გააქნა, თითქოს სუტას ასე ეუბნებოდა: „სუ, ჩუმად ივაფი, ორივე ერთნაირ სანძიარ მდგომარეობაში ვართ და შეგობრები ვიერთო.“

სუტა დარწმუნებული იყო, რომ მართლაც, სანამ დაბლა მკლები დამწოდნენ, დათუნია ჩხუბს არ დაუწეებდა, მაგრამ უნდოა ადამიანის გული, და სუტაც ახლა იმასა ფიქრობდა, როგორ მოემარებინა თავიდან ეს უსიამოვნო ძესობელი.

მხეცსე უფრო დაუნდობელი და ცბიერი გამოდგა ადამიანი. ხელ-ხელა ამოიხიდა თავისი ბასრი წაღდი, კარგად მოიმაგრა თავი ტოტსე და, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, ორჯელ დაჰკრა იმ ტოტს, რომელსედაც დათვი იჯდა. რაკი ტოტს ზიანი მიეცა, ველარ დაიმაგრა დათუნიან სიმძიმე, ერთი დაიტკაცუნა და დათუნამ ასე მოულოდნელად შიგ მკლების სროვაში ბრაგვანი მოადინა.

მკლები მივარდნენ საბრალო დათუნიან და, თუძვა კმირულად იბრძოდა, თუძვა ბევრს დაამტვრია ფეხები, ბევრს გამოფათრა მუცელი, მაგრამ ძანც რას გააწეობდა ერთი ათასში. ერთის თვალის დახამსამებასედ დათვის ტეავის ნაკლეჯიცუკი არ დარჩენილა. სუტა დიდის უურადლებით ადევნებდა თვალ-უურს, რამდენადაც ღამის სიბნელე ნებას აძლევდა, ამ სიკუდილ-სიცოცხლისათვის ატეხილ ბრძოლას.

განთადი თან-და-თან ახლოვდებოდა, ადმოსავლეთი ნათდებოდა და ვარსკვლავნი მეტის სინაზისაგან თვალებს სუჭავდნენ. დილის მაგრილობელმა ნიავმა ხის ტოტები შეარწია

და ფოთლებმაც გათენება ჩურჩულით ერთმანეთს შეატყობს. მგლებს თან-და-თან სიბრახე და მუქარა ვედრებად გადაეცვალათ და ახლად მხოლოდ ცნას შებლაღდნენ, თითქოს აგრე ეუბნებოდნენ: „არა გაქვს ქვეყანა კარგად მოწყობილი: ჩვენ მგლებად გაგიჩენივართ, გაუძღომელი გული და სარბი თვალები მოგიცია, ეოჯელი სულდგმული თითქოს ჩვენს სასწოდოდ გაგიმხადებია, მაგრამ ეველს თავის დასაცველად სხვა-და-სხვა-ნაირად შევიარაღებია და ჩვენი ცხოვრება ამით გაგიძნელებია“-ო. ამ დროს ძაღლიდან, თითქოს ეს ევედრება ვიღაცამ სამართლიანად სცნოვო, რაღაც სეტყვასავით ტეხა-ტეუებით წამოვიდა. ხუტამ ერთი მათგანი დაიჭირა და გემო გაუსინჯა... ნამდვილი კვერი იყო *).

მგლები უცებ დაჩუბდნენ, მივარდნენ, ჰირი დასტაცეს და ტეეში შეერვივნენ. მხოლოდ ერთი მგელი დარბოდა და გამალებული რაღაცას დაეძებდა, ხან სევით აინედავდა და სასწოდად შებლაღულებდა. ხუტამ ის ერთი ნაჭერიც ჩამოუგდო. მგელმა უცებ შესანსლად და უკმაყოფილო მუნძულით ისიც ამ სანაგების კვალს გაუდგა.

მხემ ტეის შიგ შუა-გულშიაც ჩამოაწვდინა თავისი ნათელი სხივები. ხუტა ჩამოვიდა სიდან და კადანიწერა ჰირჯვარი: „დმერთო! დაგელოცოს სამართალი, ეოჯელ სულიერისათვის სასწოდო გაგიჩენია“-ო, წაიბუტბუტა და გაუდგა გზას თავის სახლისაკენ.

გავიდა რამდენიმე წელიწადი. სოფლელებმა ჩვენს ნაცნობს

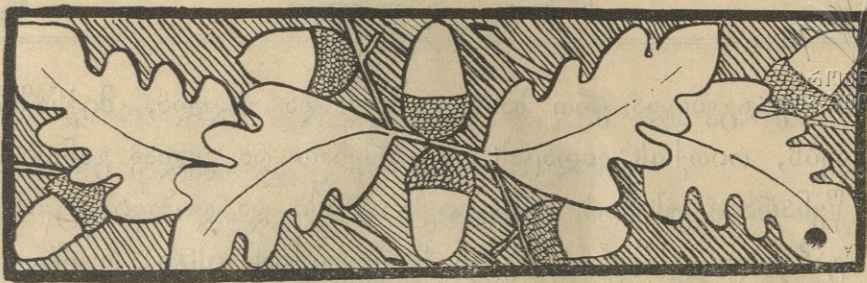
*) სამეგრელოში ასეთი რწმენა არსებობს, ვითომც როდესაც ადამიანი მგლებს გადაურჩება მის ნაცვლად ღმერთი მგლებს კვერებს გადმოუყრის.

მუხას ამხანაგები ჩამოაცაღეს. მარტო-სეღს მუხას დასტედა
 თავსე ქარიშხალი და აუდარი; ციდან კადმოუარდნილი მუხიც
 არ დაჰკლებია. ბოლოს იმანაც ვერ გაუძლო ამდენ ვაი-ვაი-
 ლახს: ერთ დღეს სოფლელებს ისიც წაქცეული ეპოვნათ; და-
 ეჭრათ შემათ და ის ადგილი-კი, რომელიც მუხის წაქცევის
 დროს მის ძაგარ ფესვებს ამოეკლიჯა, ახლაც არ არის ამო-
 ვსებული და იმ ადგილს დღესაც სუტა ჭეონს უძახიან.

ს. დადიანი.

ჩე. ბ. შ. შ. - 1844

ზიჳო ზოზია.

(დასასრული).

საკაცურად გადმოსტა ძი-ის კაჭკაჭი, გააკეთა რა-
მდენიმე სკუნი, და ჩამოითხოვა სუვიდან ჩხიკვი.
ისინი თავისებურს დაჯღურს თამაშობდნენ, კაჭ-
კაჭი ჯერ ორივე ფეხებზე შემოტრიალდებოდა,
გადახტებოდა გვერდზე, ჩხიკვისაკენ, და დაიკუ-
სებოდა ძირს. ჩხიკვი თავის მხრივ ჩაჭკრაუდა რამდენჯერმე
ბუქნას, მერე აკეთებდა სკუნს და გადაეკლებოდა თავზე დაკუ-
სულ კაჭკაჭს.

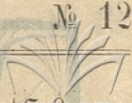
— ჩხიკვირია, ჩხიკვირი, გაუძარჯოს ჩხიკვიურს! — დაი-
კრიალა ძაფრიონმა.

— გაუძარჯოს კაჭკაჭურს! — კიუინებდა ძაფრიონი.

მოთამაშებმა, თავის ძაგიერ, ერთმანეთს ბოლოები დაუ-
კრეს და შეერივნენ ისევ ძაფრებში.

— ხოხობი, ხოხობი ვათამაშოთ, გენაცვათ, — დაიძახა ვი-
დაცამ ძაფრებიდან.

— უეჭველად, უეჭველად! აბა, ძართლა რომ თამაშობა
ძაგან იცის! — მხარი დაუჭირეს სხუებმაც და, როგორც იყო,
დიდის თხოვნის შემდეგ ნაზად ჩამოიფანეს ძირს ხოხობი.
ერთს წუთს შესდგა, ყელი მიისწორ-მოისწორა, გაძალა ფრთე-
ბი, გაძალა ბოლო და ისეთი სახე მიიღო, სწორედ ანკე-
ლოსს დაემსგავსა. ხელ-ხელა შეუმჩნევლად მისცურავდა მწვა-

ნესე, შესდგებოდა ერთ ხანს, ახსენებდა მძლავრ, მკაცრსა და თვალებს, თითქოს ვიღაცას ემუდრებოდა და კვლავ განაგრძობდა წინარად ფეხებით ლივლივს. ტაში და დინამიტო უფრო განაღდა. ამ დროს, უცებ ჩირკვებიდან ისკუპა კურდღელმა, შედგა უკანა ფეხებსე, ყურები მძლავრ ასწია და დაუბრა წრეს. ხობობი წრის შუა დასცურავდა ნახანდ, კურდღელი, ეალხსე შემდგარი, წრეს გარშემო უვლიდა. დინამიტო, მამუის სალამური და ბუღბულის ტია-ტია იქაურობას აერუებდა.

ის კი იყო, გაათავა უკანასკნელი მოღვივლებს ხობობმა, უნდა შეფრენილიყო მძლავრ და ამ დროს ვიღაც მოულოდნელად ეცა უკანდა. ვერც-კი მოასწრეს მხერებმა თვალი, რომ საწყვალს ხობობს ძელა შუა ტეისკენ მიარბენინებდა.

შემკრთალი კურდღელი ხეს შეენარცხა თავით და გაბრუებული დაეცა მიწს. ჩსიკვს ჩსიკარტი ღია დარჩა, კაჭკაჭი ენა დაბმულივით რაღაცას ლულულულებდა. და, როდესაც ხობობის მაგიერ ზევით მხოლოდ მისი ბუბული ავიდა, ევალანი მამინ მიწხვდნენ, რა უბედურება დაატედა თავს მათ დობილს.

— კაჭკაჭკაჭ! — დაიძახა მწუნარედ კაჭკაჭმა.

— ტიაუ-ტიაუ-ტიაუ! — ჩაიკვნესა ბუღბულმა.

— ევა-ევა-ევა! — დაჩხვავლა ზატარძალმა, რომელიც თამაშობის დროს სადღაც გაჭქრა და ის-კი იყო მოფრინდა ნადავლით.

სტუმრები აიძალნენ. ან ვიღას ჭქონდა მხიარულების გუნება. დაცარიელდა მუსა, დამგლოფიარდა იქაურობა. მხოლოდ ევა-ევა და მისი ევანაღა ბუბუთი ტკბილად შეექცეოდნენ გოკიას, და მისი ევითელი ბუბული ხობობის ბუბულთან ერთად ფრიალებდა ჭქარში... ეს იყო მისეხი, რომ ზატარძალი თა-

მაშობის დროს უცებ სადღაც გაქტრა. გუშინდელს აქეთ-მით
 სვენებს ან აძლეუდა გოგიას ლამაზი ქათობი.

რბ იცოდა საწყალობა მოლაღურმა, რომ ხოსობთან ერ-
 თად გამოესალმა წუთი-სოფელს მისი საუფარელი გოგიაც,
 რომ ლხენა და თამაში შხამად გადაექცა.

გამაღებული მოფრინდა კაკალსე, დაეშვა ბუდეში, რომ
 გადაეკონცნა თვისი საუფარელი ბიჭიკო, მაგრამ, გოგიას მა-
 გიერ, მისი რამდენიმე სისხლიანი ბუძბული-და დაჭნვდა.

მოლაღური ჯერ თავის თვალებს ან უჯერებდა, როგორც
 იყო გამოერკვა უცაბედ ელდისაგან, ჩაიქვიოინა მწარედ, შე-
 მოუარა გარშემო რამდენჯერმე დაობლებულ ბუდეს და გა-
 ფრინდა შორს, ტყე-ველისაკენ.

ექებს მას აქეთ მოლაღური გოგიას, ექებს და ეხანის მო-
 თქმით:

ქორწილი შხამად შექერგო,
 ბიჭო გოგიაო,
 ვინ მომტაცა შენი თავი,
 ვერ გამოგიაო.
 შვილო, შვილო, დაკარგულო,
 სად ხარ, ხმა მოძეო?
 შენ დაგექებ, შენს გზას დავალ,
 შენ გენაცვალეო!
 ჭლას ჩავალ, იქ არა ხარ,
 ტყეს შევალ და ვერ გპოულაბ,
 ბიჭო — გოგი, ბიჭო — გოგი,
 შენ გექებ და შენ გნატრულაბ!
 წეაროს ვკითხე, არ ძნასუხობს,
 ნიავს ვკითხე, უურს არ მიგდებს,
 ვგავს ვკითხავ და უმაღ სიტყვას

ეშმაკურად ბანსე მიკდებს...
 ზღვან, ხმელეთი მოვიარე,
 ვერსად ვნახე შენი კვალი,
 ვის მიუძართო, ვინ მიშეუკლის,
 ვისა ვსთხოვო სამართალი?
 ვის უძღერო იაფანანა,
 ვარდო ნანინაო,
 ვაი დედას, შენს დამკარგავს,
 გული დამიდნაო:
 უშენობით ნაღველი მკლავს,
 ბიჭო—გოგიაო,
 შენი ბუდე ოხრად კდია—
 არ დამიგვიანო.
 თვალზე ცრემლი არ მიძრება,
 ბიჭო—გოგიაო,
 მკვდარი მანც გნახო სადმე -
 შეუკონო იაო,
 შეუკონო და გულს დაგადვა,
 მოვრწეო ცრემლითაო,
 შვილო, შვილო გამოხრდილო,
 წვით და დაგვიტაო.
 კაკლის ხეც-კი, ჩვენი ბინა
 სტირის, შრიალეებსო,
 მის ტოტებში ჩემი ჰაწა
 აღარ ფრთხილდებსო.
 სად ხარ, სად ხარ, შვილო ჩემო,
 ბიჭო—გოგიაო,
 ჩემო კარგო, ჩემო ვარდო,
 და ჩემო იაო.

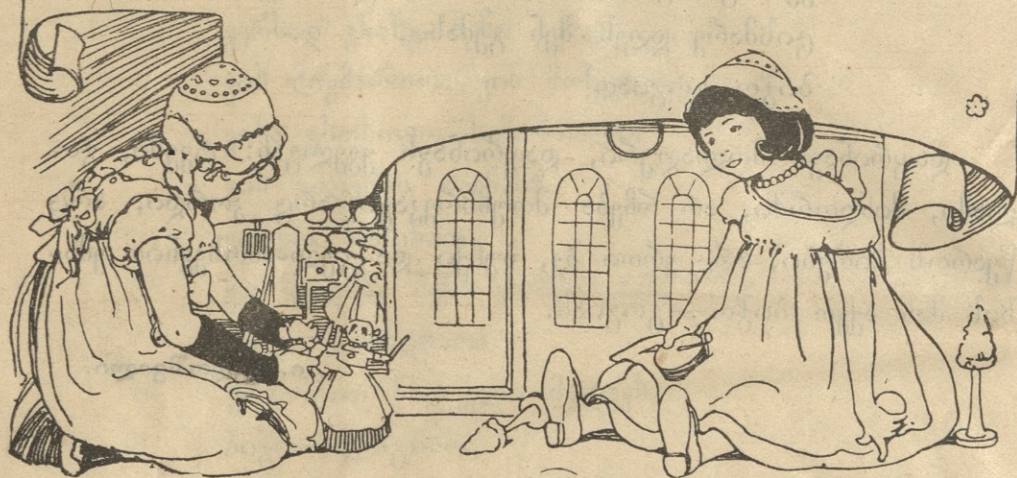
შენს გზას ვეძებ, ვერ ვპოულობ,
 ვერ ვაძიგიაო,
 ცისმარე დღეს შენ გეძახი,
 ბიჭო გოგიაო!

დაფრინავს მოლადური, დაფრინავს ვეველგან: ტყეში, ჭა-
 ლაში, მინდორში, არ რჩება მოუხსრეკავი არც კორდი, არც
 წუბროს ზირები, არც ერთი ხე, ბუჩქი და გულ-ამოსკვნით ეძა-
 ხის მას აქეთ ბიჭო—გოგიას.

ი. ევდოშვილი.

რ. ი. შანიძე

ეჭივი.

(ერთმოქმედებიანი ზიეს ფრანგულიდან გარმოკეოებული).

სცენა წარმოადგენს ოთახს, სადაც ბავშვები თავს იქცევენ სხვა და სხვა
ნაირ სათამაშოებით: დედოფალა, აკვანი, ბზრილა და ბურთი.

მ ო მ ა მ ე ლ ნ ი:

არჩილი — ექიმი.

ნინო — დედა.

თინა — სტუმარი ქალი.

თამრო — ძიძა.

გამოსვლა პირველი:

(ნინო, თინა, თამრო.)

ნინო. (ფარდისკენ) დარჩი ძანდ, არჩილ, დარჩი, სანამ არ და-
გეძახოს.

არჩილი. (სცენის უკან) სულს ვერ ვითქვამ, გამოძიწვი.

თინა. არა უძახეს რა!

ნინო. (ახქარებით) შენ, თამრო, ძიძა იქნები, დაჯექი აკუანს-
 თან, მე დედა ვიქნები, მეტად შეწუხებული, რომ ჩე-
 ძი ზაწია შვილი ავით არის. თინიკო მოვა ჩემ სა-
 ნახავად.

არჩილი. შემოვიდე?

ნინო. არა, არა! თინა, ჯერ შენ შემოხვალ, როდესაც მე
 დაჯახუელებ. (თინა გადის, ნინო და თამრო გასწორ-
 დებიან სერიოზულ შესახედაობას მიიღებენ, შემდეგ
 ნინო მიუბრუნდება თამროს) არ დაგავიწყდეს ბავშვის
 ბუბუს ჭმევა.

თამრო. ქაღბატონო, მკონი, ბავშვი ძალიან ავად არის.

ნინო. (მიუხანლოვდება აკუანს) მართლაც, ცუდი ფერი ადევს.
 რაღა მეშველება. ჭმმ! ჭმმ... (ჩახსუელებს) შემოდდი,
 თინა!...

გ ა მ რ ს ვ ლ ა მ ე რ ა მ.

(იკინივე და თინა)

თინა. (გამოდის ფარდიდან, ფარდის იქიდანვე) გამარჯობათ,
 გენაცვალეთ. სომ კარგად ბძინდებით?

ნინო. კარგად, კარგად, მსოფლოდ ჩემი ზატარა ქალი შეავს
 ავად!

თინა. ოჰ, საცოდავი ჩიტუნია! რა დაემართა?

ნინო. რა ვიცო, თქვენი ჭირიძეთ, ძიძა ამბობს, რომ არა
 უჭამია-რაო.

თინა. შეიძლება, რამე საწყენი ჭამა?

ნინო. ოჰ, არა, ძიძა კარგად უვლის... რა აჭამეთ დღეს,
 თამრო?

თამრო. ჩვენი სადილი იყო: ქათამი, მაროქნი, საჭაპური...
 კი აღარა სჭამა-რა.

- ნინო. რაღა შეშუკლებას!
- თინა. კარგად ვკრძნობ თქვენს მწუსარებას: ვიცი, რა არის შვილის სიკუპარული, რადგან მე თვითონ დედა ვარ.
- ნინო. ბეჭი კეპუთ, ბატონო, შვილები?
- თინა. ოთხი, ბატონო.
- ნინო. რამდენ-რამდენი წლისა არიან?
- თინა. ვეკლა ერთის ხნისანი არიან—სუთ-სუთის წლისა.
- ნინო. ოჰ, რა შეწუხებული იქნებით!
- თინა. ხუღარ მკითხავთ, ბატონო. თმაც გამითეთრდა იმათი ჯაპრით. იმ კვირაში დიდი ხველა სჭირდათ, მაგრამ ექიმი არჩილი აცოცხლა ღმერთმა. ისე უექიმა, რომ სიკუდილს გადაძირჩინა.
- ნინო. მოდი, მეც მოვიუფანო თქვენი ნაქები ექიმი.
- თინა. ძალიან კარგს ისამთ.
- თამრო. კნებავთ, მოვიუფანო, ქალბატონო?
- ნინო. მაშ, კარგი, მიძა, ბავშვი მომეცით და თქვენ გაიქცით. (ნინო თამროს ადგილს დაიჭერს. თამრო გაუარდებს ექიმის მოსაუფანად).
- თინა. (საიდუმლოდ) მე მკონი საჭანური აღარ უნდა გეჭმიათ. წარმოიდგინეთ, გუშინწინ მე თვითონ მაწეინა.

გ ა მ ო ს ვ ლ ა მ ე ს ა მ ე .

(ნინო, თინა, თამრო, არჩილი).

- თამრო. აი, ექიმიც.
- ნინო. ჩქარა, მომეშუკლეთ, ექიმო.
- არჩილი. (ხელის ფშენეტით), გამარჯობა, ბატონო! რაშია საქ-მე. თქვენ ბრძანდებით ავად?
- ნინო. არა, ექიმო, ჩემი პატარა ქალიშვილი გასლავთ.
- არჩილი. კარგი, ძალიან კარგი, მაშ, გავსინჯათ. (მიუახლოვ-

დება) გამოუავი ენა, ჩემო კარგო, გამოაყოფინებენ, ქალბატონო! (ნინო თითონ გამოჰყოფს გრძლად ენას).

არჩილი. ჰმ, ენა ძალიან ცუდი აქვს. ახლა მჯავა ვნახო. (ამოიღებს საათს და სთვლის წუთებს დინჯის სახით) თქვენი შვილი ძალიან ავად არის, მჯავა ას-ოთხმოც-და თურამეტი აქვს წამში.

ნინო. (გრძნობით) მოძირჩენთ ჩემს შვილს, ექიმო?

არჩილი. რასაკვირველია, ქალბატონო, მე ვარჩენ ვეკლა ავად-მყოფებს. გუშინ კაცია ჩამოვარდა ჰაეროქლანიდან, მკვდარი ეგონათ, წყალში გადააგდეს, მაგრამ ამ დროს იქ დავესწარი, ამოვაყვანინე და ისე კარგად უქეციე, რომ ორი დღის შემდეგ ველოსიძედით მოხრიგინდა სახლში.

თინა. რა სასწაულია!

არჩილი. ჩემ კისერზე იეოს თქვენი შვილის ძირჩენა, მხოლოდ ეოველი ჩემი დარბება უნდა აასრულოთ.

თინა. ჩვენ, ექიმო, თქვენი ძირჩილი ვიქნებით.

არჩილი. ჰირველად მისცემთ კუჭის კასაწმენდს: ათ გრან ფინა-ციტინს, დაურით სამოც წურბელას. ბოლოს გაუკეთებთ თავის ვანას: ათის წუთით ჩაყოფინებთ თავს ადუღებულ წყალში.

ნინო. ბატონო, ექიმო, ეგ სომ მავნებელი იქნება?

არჩილი. სრულებით არა, ბატონო, ჩემი ამხანაგი — ექიმები ფესებს ჩაყოფინებენ სოლმე ადუღებულ წყალში, როდესაც ავადმყოფს სისხლი თავში მოაწვება. იმათ არაფერი გაეგებათ. მე-კი თავს ჩაყოფინებ სოლმე.

ნინო. ძაღე, ძაღე, თამრო, მოამზადეთ ვანა! (თამროს მოაქვს ტაშტი, ნინო შიგ ჩასდებს დედოფალას თავით. არჩილი — სთვლის წამებს).

არჩილი. ერთი, ორი, სამი, ოთხი, ხუთი, ექვსი, შვიდი, ოცნა-
ცნობა, ათი!.. ამოიფანეთ!.. (ამოიფანებენ დედოფან-
ლას, ბავშვები შექმნიან კვილს).

ყველა. ოჰ!.. დედა, დედა!

არჩილი. რა მოხდა, რა ამბავია?

ნინო. სულ დაჰკარგვია ფერი წუალში.

თინა. შესედეთ, ექიმო, როგორ გაყვითლდა.

ექიმი. ეგ ნიშნავს, რომ ჩემი წამალი მოსახდენია. ახლა
სრულიად არ აწევება სისხლი თავში.

ნინო. ახლა უარესი შესახედაობა აქვს.

არჩილი რასაკვირველია, ჯერ მორჩენილი არ არის. ამ ჰა-
წიას რაღაც საწვენი უჭამია, საჭანური ხომ არ უჭა-
მია?

თინა. სწორედ... ექიმო!

არჩილი. მაშ, ის საჭანური ვერ მოუნელებია ამის კუჭს. სა-
ჭიროა ოპერაცია.

ნინო. (შეწუხებით)... ოპერაცია!?. მე ვერ გაუძლებ ამ ოპე-
რაციას.

თინა. მე გული შემიწუხდება.

თამრო. მეც.

არჩილი. მაშ, თქვენ ნუ უეუბრებთ, მხოლოდ საჭანური მოძეცით.

თინა. საჭანური რისთვის?

არჩილი თუ საჭანური არ დაფიჭირე ხელში, ის მოუნელებე-
ლი საჭანური არ მოიძებნება კუჭში.

თინა. რას არ მოიფიქრებენ ეს ექიმები!

თამრო. მაშ, მოვიტან საჭანურს.

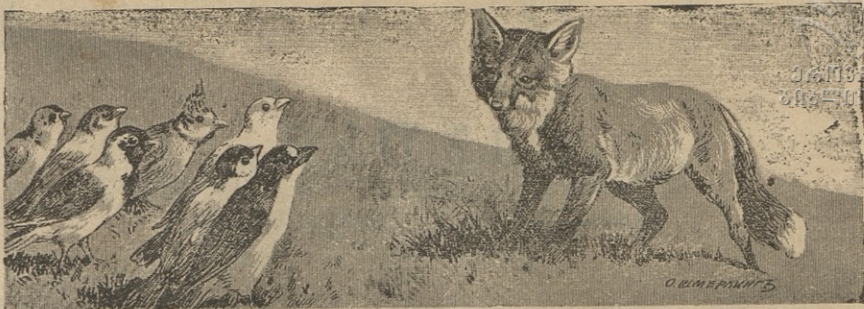
არჩილი. (ტუჩებს მოილოკავს, გულში სელს ჩაიკრავს) ამას მე
მოვუძებნი ადგილს. (ნინოს) აბა, ერთი დიდი დანა
მოძეცით.

- ნინო.** დიდი დანა არა გვაქვს.
- თინა.** აი, მაკრატელი.
- არჩილი.** ამასაც არა უმაჯს რა.
- თამრო.** აი, საჭანური, ბატონო.
- არჩილი.** საქმე კარგად არის, ხელა ქალბატონებო, მოიბრუნეთ ჰირი. მე რომ „ოთხს“ ვიტყვი, ოპერაცია მაშინ გათავებული იქნება.
- ნინო.** (მიბრუნებული) ოჰ, ექიმო, შიშით აღარა ვარ.
- თინა.** (მიბრუნებული) გული მიკანკალებს.
- თამრო.** (მიბრუნებული) მეც.
- არჩილი.** (დედოფალა კალათაში ჰყავს, მაკრატელი ერთ ხელში, საჭანური მეორეში) შეხედეთ, დიდი ადგილის გაჭრა დასჭირდება, რომ საჭანური გამოეციოს (სჭრის დედოფალას მუცელს) ერთი!... (წომავეს საჭანურით). მე ვხედავ, რომ აქ არის. ოო... ორი! (მოჰკებენს გამოიანად საჭანურს და დაუსვლს მუცელს) აჰა, გამოდის!.. ოთხი!.. (ბავშვები მობრუნდებიან).
- ნინო.** (შიაპურებს თავის დედოფალას) ვაიძე, მთლად გაუფუჭებია ჩემი დედოფალა.
- არჩილი.** სისხლი გამოსულა. ეს აუცილებელია ოპერაციის დროს.
- ნინო.** კაი შვილი ოპერაციას, კაი მოუვიდეს შენ თავს.
- არჩილი.** აი, საჭანურის ამოღება, კარგ ოპერაციას ნიშნავს.
- ნინო.** მოგვეცი აქ საჭანური!
- არჩილი.** ვერ მოგართვი! ეს ჩემი ქირაა, მე მივირთმევ.
- ნინო.** საჭანურიც წამართვი, დედოფალაც წამინდინე.
- არჩილი.** (წაართმევს დედოფალას) ერთი უსიამოვნო სიტუაცია და თავს მოუწვევებ შენ ქალიძვილს.
- ნინო.** დამიბრუნე ჩემი კოკონა.

- არჩილი.** (დანძრევს დედოფალს) არასოდეს!
- ნინო.** ჩემი დედოფალა, ჩემი დედოფალა... (ტირილით ებრძვის არჩილს და ართმევს დედოფალს. დედოფალს თმა შერჩება ხელში არჩილს, ტანი—ნინოს, ბავშუები კაბახაძენ წივილ-კივილს).
- ყველა.** უიძე! უიძე!
- არჩილი.** ქაღალბატონებო, მოწამენი სარტო, რაც უბედურობა მოხდა, ჩემი ბრალი არ არის.
- ნინო.** კამეცაღე, შე სამაგელო. შენთან არასოდეს აღარ ვითამაშებ.
- არჩილი.** შინარუჲად შენახოთ, (მიძარტავს თინას) თქვენ ოთხი შვილის დედა ბძანდებით, ვინიცობაა ავად კაციხდეთ, მე ნუ დამივიწეებთ.
- თინა.** სწორედ იმ წამსვე ვაფურენ კაცს შენთან! აი, რა იცის ზატარა ბიჭებში თამაშმა!
- ნინო.** ნამეტურ ექიმობა საშიშია.

მარია იოსელიანი.

ფრინველუბა ველას კუდიტ ძვა ასროლინეს.

რ

ამდენისამე წლის წინად ინგლისში ორი მონადირე გააოცა საკვირველმა სანახაობამ. მთიდგან რკინის გზის სადგურისაკენ მიჭქროდა უძველესი მელა, რომელსაც მისდევდა მთელი გუნდი ფრინველებისა.

კულ-მოსულობა ეტეობოდათ: ეველანი სათითაოდ ცდილობდნენ დასწეოდნენ მელას და თაუში ნისკარტი ჩაეკრათ. ფრინველებისაკან კულ-განეთქილმა მელამ, როგორც იყო, მიადწია თავმესაფარს და თვალის დასამხამებასე შეძურა შიგ.

ფრინველებმა იტრიალეს-იტრიალეს იმ ადგილას, სადაც მელა დაიძალა და, რა დარწმუნდნენ, მტერი ხელიდგან წაგვივიდაო, დაბრუნდნენ უკან.

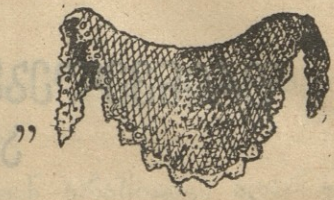
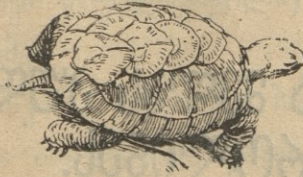
უეჭველია, მელამ დაუძავა რამე, მიანო იმათ ბუდეებს და ბარტეების შეჭმა მოისურვა, შეგროვილან ფრინველები და მტერი გაუძევებათ. შეერთებულის ღონით მტერი ყოველთვის დამარცხდება,

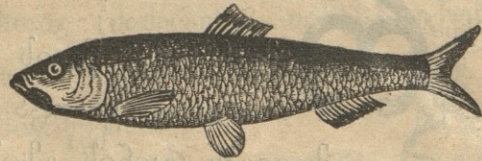
რ ე ბ უ ს ი.

(წარმოდგენილი დ. ჯანაშვილის-მიერ).

2' ა
ბ ,

”
რ
ბ ი

ა

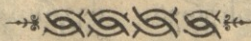
მე-1 №-ში მოთავსებულ გასართობის ალსა:

კამოცანებისა: 1—ძდინარე. 2—თვალი.

ცხრილისა: მტკვარი.

არითმეტიკულის ამოცანისა: მე—9 მან. შენ—7 მან.

რებუსისა: კარგი შვილი დედის კულის ვარდია.

„ნაკადული“-ს რედაქციაში

იუდეება შემდეგი წიგნები:

1. ტომის თავგადასავალი მარკ ტვენისა.	ფასი	50 კ.
2. რას გვიამბობს ოთახი, — ავენარიუსისა	„	20 კ.
3. სკრუჯი და მარლენი, ჩ. დიკენსისა	„	25 კ.
4. სამშობლო ბუნების სარკე, — ივ. ელია-
შვილისა.	„	30 კ.
5. ლევ ტოლსტოის მოთხრობები	„	5 კ.
6. კუბიკური ასაწყობი ანბანი.	„	1 მ. —

ყოველ-დღიური საბოლიტიკო და სალიტერატურო გამოცემა

„სახალხო გაზეთი“

გაზეთი გამოვა 1911 წელს იმავე ზრკვრამით რო-
გორც 1910 წ. გამოდიოდა.

ყოველ-დღიურ გამოცემის გარდა 1911 წ. გაზეთს ექნება

სურათებიანი დაგაზგა კვირობით.

მიიღება ხელის-მოწერა 1911 წლისათვის. გაზეთის ფასი:
წლით, როგორც ქალაქში, ისე ქალაქ გარეთ 8 მ. და 50 კ.
ნახევარი წლით 4 მ. 80 კ., წლიურ ხელის მომწერლებს შე-
უძლიანთ გაზეთის ფასი ნაწილ-ნაწილადაც შემოიტანონ. ხე-
ლის მოწერა მიიღება „სახალხო გაზეთის“ კანტორაში და წე-
რა-კითხვის საზოგადოების მაღაზიაში ი. ავალიშვილთან...

რედაქციის ადრესი: Тифлисъ, редакція „Сахалхо Газети“.

დამდეგ 1911 წლის განმავლობაში „სახალხო გაზეთის“
დამოუკიდებლივ განზრახულია გამოიცეს რამდენიმე კრებული
სამეცნიერო, ფილოსოფიური და სამხატვრო შინაარსისა. თი-
თო წიგნი იქნება 300 - 500 გვერდამდე. გამომცემლებთან
შეთანხმებით. „სახალხო გაზეთის“ წლიურ ხელის მომწერ-
ლებს თითო წიგნი დაეთმობათ 50 კაპ., სხვებისთვის-კი ელი-
რება არა ნაკლებ თითო მანეთისა.

მიიღება ხელის მოწერა

1911 წლის იანვრიდან 1912 წლის იანვრამდის
საქმასწავლებლო სურათებისანი ჟურნალი

ნაკადული

წელიწადი მთავრდება

წლიურ ხელის მომწერლებს მიეცემათ:

24 წიგნი ჟურნალი „ნაკადული“ მცირე წლოვანთათვის **12** წიგნი ჟურნალი „ნაკადული“ მოზრდილთათვის.

გარდა ამისა 1911 წლის ხელის მომწერლებს საჩუქრად მიეცემათ:

I. ლევ ტოლსტოის მოთხრობა: **ბავშვობა და სიყვარული**, თარგმანი, ლევ ტოლსტოის სურათით და ბიოგრაფიით, — II. **„ჩემი მოთხრობათა კრებული“**.

ჟურნალს ხელმძღვანელობას უწევს საგანგებოდ არსებული სარედაქციო კამისია.

ფასი ჟურნალის: წლიურად ხუთი მანეთი. ნახევარის წლით სამი მ.

სამუდგარ გარედ: წლიურად შვიდი მანეთი. ნახევარ წლით ოთხი მ.

მცირე წლოვანთათვის 24 წიგნი სამი მან. — მოზრდილთათვის 12 წიგნი სამი მან. — ხელის მოწერა მიიღება წლიურად და ნახევარი წლით. ფულის შემოტანა შეიძლება ნაწილ-ნაწილად.

ხელის მოწერა მიიღება:

- 1) „ნაკადულის“ რედაქციაში, გოლოვინის პროსპ., ზუბალოვის სახ., № 8, ყოველ-დღე 9 — 2 საათ., სამშაბათობით საღამოთიც.
- 2) წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოების წიგნის მაღაზიაში, სასახლის ქუჩა, სახლი თავად-ახნაურობისა.

ნაკადულის რედაქცია სთხოვს ხელის მომწერთ:

ვისაც ჟურნალის ნომრები დააკლდება, მიმართონ აგენტს ანუ რედაქციას, არა უგვიანეს ერთის თვისა.

რედაქტორი **ნინო ნაკაშიძე**
გამომცემელი **თავ. პ. ი. თუშანიშვილი**